14/04/2020

“Ο αναστημένος Χριστός είναι ο πρώτος καρπός της αναστάσεως”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δράμας

“Η αληθινή ζωή του ανθρώπου αρχίζει με την πίστη του στον Χριστό, με την οποία παραδίδει στον Κύριο ολόκληρη την ύπαρξή του εξ όλης της καρδίας του και εξ όλης της διανοίας του. Ο Κύριος την αυτοπροσφερόμενη ύπαρξη την παραλαμβάνει, την αγιάζει, την μεταμορφώνει, την θεώνει. Οι ενέργειες της θείας χάριτος εμποτίζουν τον άνθρωπο δίνοντάς του την αίσθηση της αιωνιότητας. Όσο περισσότερη αγιότητα διαθέτει ο άνθρωπος, τόσο μεγαλύτερη αίσθηση αθανασίας απολαμβάνει” σημειώνει ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δράμας κ. Παύλος στην Πασχάλια Ποιμαντορική Εγκύκλιο που απέστειλε στον κλήρο και το λαό της Ι.Μ. Δράμας.

Διαβάστε αναλυτικά:

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, Χριστός Ἀνέστη !

Πάσχα ! Διάβαση ἀπό τό σκοτάδι στό φῶς. Ἀνάβαση ἀπό τή γῆ στούς οὐρανούς.

Μετάβαση ἀπό τόν θάνατο στήν ζωή. Ἀνάκληση τῶν ἐξορίστων ἀπό τήν Ἐδέμ. Ἐλευθερία τῶν αἰχμαλώτων ἀπό τήν φθορά. Πάσχα, ὁ πασχάλιος Ἀμνός ὁ “θανάτῳ θάνατον πατήσας”, ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ σημαίνει ἀνάσταση τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τήν ἁμαρτία. Γι’ αὐτό καί ψάλλουμε «χθές συνεθαπτόμην σοι, Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι». Ὅσοι βαπτισθήκαμε εἰς Χριστόν, βαπτισθήκαμε στόν θάνατό του. Συνθανατωθήκαμε καί συνενταφιασθήκαμε μαζί του κατά τό βάπτισμά μας, ὥστε ὅπως ὁ Χριστός μέ τή δόξα τοῦ Πατέρα του ἀναστήθηκε ἐκ νεκρῶν, νά ζήσουμε κι ἐμεῖς μαζί του καινούργια ζωή. Ὁ Χριστός πέθανε, γιά νά μᾶς ἐξαγοράσει ἀπό τήν ἁμαρτία. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος μᾶς ἐξηγεῖ ὅτι ὑπάρχουν δύο νεκρώσεις γιά τόν πιστό. Ἡ μία γίνεται κατά τή βάπτισή μας καί εἶναι δῶρο τοῦ Χριστοῦ, γιατί θάπτονται τά προηγούμενα ἁμαρτήματά μας. Ὁ ἀγώνας, ὅμως, μετά τό βάπτισμα νά παραμείνουμε νεκροί ὡς πρός τήν ἁμαρτία εἶναι ἔργο δικό μας τό ὁποῖο συντρέχει ἡ θεία χάρη καί οἱ Ἅγιοι.

Ἀφοῦ, λοιπόν, φυτευθήκαμε μαζί του στό ὁμοίωμα τοῦ θανάτου του, στό βάπτισμα, εἶναι βέβαιο ὅτι θά συμβλαστήσουμε καί στήν ἀνάστασή του.

Ὁ Χριστός πέθανε ἅπαξ, γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους. Ὁ θάνατός του γιά τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων ἔχει παντοτινή ἰσχύ. Σώζει ὅλους τούς ἀνθρώπους. Στό ἐρώτημα τώρα, ἄν οἱ ἄνθρωποι μετά τόν θάνατο τοῦ Χριστοῦ δέν πεθαίνουν, ἡ ἀπάντηση εἶναι ὅτι πεθαίνουν, ἀλλά δέν μένουν στόν θάνατο. Γι’ αὐτό, δέν εἶναι αὐτός θάνατος. Πραγματικός θάνατος εἶναι, ὅταν ὁ ἄνθρωπος πού πεθαίνει δέν μπορεῖ νά ἐπανέλθει στή ζωή. Ἐφόσον μετά τόν θάνατό του θά ζήσει πάλι, αὐτό δέν εἶναι θάνατος ἀλλά κοίμηση.

Γι’ αὐτό, λοιπόν, ὁ Χριστός πέθανε, γιά νά μᾶς ἀπαλλάξει ἀπό τήν κατοχή τοῦ θανάτου. Μετά τήν ἀνάστασή του, ὅμως, δέν πεθαίνει πλέον. Τό ἀναστημένο σῶμα του εἶναι ἄφθαρτο καί ἀθάνατο. Ὁ θάνατος δέν μπορεῖ νά τό νεκρώσει γιά δεύτερη φορά. Τώρα τά πράγματα ἄλλαξαν καί ὁ ἀναστημένος Χριστός κυριαρχεῖ στό θάνατο. Ἡ αἰώνια ζωή τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἐγγύηση τῆς δικῆς μας συμμετοχῆς στήν αἰωνιότητα. Ὁ Χριστός πρόσφερε τόν ἑαυτό του θυσία γιά τίς ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά δέν πίστευσαν ὅλοι καί δέν πιστεύουν. Πέθανε γιά τήν σωτηρία ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά δέν θέλησαν ὅλοι ἤ δέν θέλουν νά σωθοῦν. Γι’ αὐτό κατά τή δευτέρα παρουσία του θά ἐμφανισθεῖ μέ δύναμη καί δόξα πολλή, γιά νά σώσει αὐτούς πού τόν περιμένουν.

Γι’ αὐτό οἱ πιστοί ἑορτάζουμε τό Πάσχα μέ χαρά καί ἀγαλλίαση. Διότι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ἔγινε ἄνθρωπος γιά μᾶς. Μᾶς ἀπάλλαξε ἀπό τόν θάνατο. Μᾶς κάλεσε σέ βασιλεία. Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι τό θεμέλιο καί ἡ πηγή κάθε ἀναστάσεως.

Ὁ ἀναστημένος Χριστός εἶναι ὁ πρῶτος καρπός τῆς ἀναστάσεως. «Νυνί δέ Χριστός ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχή τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο» (Α΄ Κορ. 15,20). Οἱ πύλες τοῦ Ἅδη ἄνοιξαν καί ὁ θάνατος κείτεται τώρα πτῶμα ἀπαίσιο.

Ὁ Χριστός ὡς Υἱός τῆς Παρθένου εἶναι πρωτότοκος καί μονογενής. Μέ τήν Ἀνάστασή του, ὅμως, ὡς νέος Ἀδάμ εἶναι μέν πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀλλά ὄχι καί μονογενής, διότι θά ἀκολουθήσει ἡ κοινή ἀνάσταση ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἀνάσταση εἶναι πλέον νόμος τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Θά εἶναι γεγονός πανανθρώπινο. Ὁ Χριστός στρατοπέδευσε στό βασίλειο τοῦ θανάτου αἰφνιδιάζοντας τόν ἐχθρό. Παραδόθηκε γιά λίγο στά χέρια του, ὅμως ὁ θάνατος δέν μπόρεσε νά τόν κυριεύσει. Γιατί «θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει» (Ρωμ. 6,9). Ἔτσι ὁ Χριστός τόν ἐνέπαιξε, καί ὁ Ἅδης «στένων βοᾶ» (μόλις τό ἀντιλήφθηκε, στέναξε).

Πρίν ἀπό τήν ἔλευση τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ στόν κόσμο, οἱ ἄνθρωποι γνώριζαν μόνο τόν θάνατο. Ἡ γῆ ἦταν μία ἀπέραντη φυλακή τοῦ θανάτου καί οἱ ἄνθρωποι δέσμιοί του. Μέ τήν ἔλευση τοῦ θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ φανερώθηκε ἡ «ζωή» στούς ἀπελπισμένους δούλους τοῦ θανάτου. Αὐτήν τήν αἰώνιο ζωή γνώρισαν οἱ ἄνθρωποι στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Γι’ αὐτό ἦρθε ὁ Χριστός στόν κόσμο, γιά νά ζήσουμε δι’ Αὐτοῦ (Α΄ Ἰωάν. 4,9). Ἡ μόνη ἀληθινή ζωή εἶναι ἡ ἐν Χριστῷ ζωή, ἐπειδή εἶναι αἰώνια καί ξεπερνᾶ τόν θάνατο. Ἄλλωστε πῶς εἶναι δυνατόν νά ὀνομάζουμε ζωή αὐτήν πού εἶναι μολυσμένη μέ τόν θάνατο καί τελειώνει στόν θάνατο; Ὅταν τό μέλι ἀναμειχθεῖ μέ δηλητήριο δέν εἶναι πλέον μέλι, γιατί μεταβάλλεται σέ δηλητήριο, ἔτσι καί ἡ ζωή πού καταλήγει στόν θάνατο δέν εἶναι πλέον ζωή. Ἡ ἀληθινή ζωή ἀρχίζει ἀκριβῶς ἀπό τήν Ἀνάσταση τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Χωρίς τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἡ ζωή εἶναι ἕνα ἀργό ψυχομαχητό πού ἀναπόφευκτα καταλήγει στόν θάνατο. Ὅπως μέσα στήν ἁμαρτία βρίσκεται ὁ θάνατος, ἔτσι καί μέσα στήν ἁγιότητα βρίσκεται ἡ ἀθανασία. Μόνον διά τῆς πίστεως στόν Ἀναστάντα Χριστό ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά ἐπιτύχει τήν μετάβαση ἀπό τόν θάνατο στήν ἀθανασία.

Ἡ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ δέν ἔχει ὅρια. Γιά νά ἀποκτήσουμε οἱ ἄνθρωποι τήν αἰώνια ζωή, μᾶς ζητᾶ ἕνα καί μόνο πρᾶγμα. Πίστη στόν Ἰησοῦ Χριστό. «Οὕτω γάρ ἠγάπησεν ὁ Θεός τόν κόσμον, ὥστε τόν Υἱόν αὐτοῦ τόν Μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν μή ἀπόληται, ἀλλ᾽ ἔχῃ ζωήν αἰώνιον» (Ἰωάν. 3,16).

Ἡ ἀληθινή ζωή τοῦ ἀνθρώπου ἀρχίζει μέ τήν πίστη του στόν Χριστό, μέ τήν ὁποία παραδίδει στόν Κύριο ὁλόκληρη τήν ὕπαρξή του ἐξ ὅλης τῆς καρδίας του καί ἐξ ὅλης τῆς διανοίας του. Ὁ Κύριος τήν αὐτοπροσφερόμενη ὕπαρξη τήν παραλαμβάνει, τήν ἁγιάζει, τήν μεταμορφώνει, τήν θεώνει. Οἱ ἐνέργειες τῆς θείας χάριτος ἐμποτίζουν τόν ἄνθρωπο δίνοντάς του τήν αἴσθηση τῆς αἰωνιότητας. Ὅσο περισσότερη ἁγιότητα διαθέτει ὁ ἄνθρωπος, τόσο μεγαλύτερη αἴσθηση ἀθανασίας ἀπολαμβάνει.

Κάθε ἄνθρωπος πού βαπτίσθηκε, πέθανε γιά τήν ἁμαρτία. Καί ὅπως ἀκριβῶς ὁ πεθαμένος ἔχει ἐλευθερωθεῖ ἀπό τό νά ἁμαρτάνει, ἀφοῦ εἶναι νεκρός, ἔτσι καί αὐτός πού βαπτίσθηκε. Ἄν συνειδητά ζεῖ ὁ πιστός τήν δωρεά τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος, ἀγωνίζεται νά μήν ἁμαρτάνει. Ἐπειδή, ὅμως, αὐτό ὡς κατόρθωμα εἶναι τῶν τελείων, πρέπει ὁ πιστός νά ζεῖ ἐν μετανοίᾳ. Ὅπως ἡ ἐργασία τῆς ἁμαρτίας εἶναι γιά τήν περίοδο αὐτῆς τῆς βιοτῆς, τό ἴδιο καί ἡ μετάνοια. «Ἰδού καιρός εὐπρόσδεκτος, ἰδού νῦν ἡμέρα σωτηρίας» (Β΄ Κορ. 6,2). Στήν ἄλλη ζωή ὑπάρχει μεταμέλεια γιά τίς ἁμαρτίες μας, ὄχι ὅμως μετάνοια εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καί ζωήν αἰώνιον.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος μᾶς λέγει: «Ὅταν μεταβεῖς στήν ἄλλη ζωή, κανένα ἀπό αὐτά πού πρέπει νά κάνεις δέν μπορεῖς νά κάνεις. Διότι ἔλαβες τόσο μεγάλη προθεσμία. Καί ὅμως οὔτε τόν ἑαυτό σου οὔτε ἄλλον ὠφέλησες. Πῶς, λοιπόν, τότε, ὅταν βρεθεῖς στά χέρια τοῦ δικαστῆ, θά μπορέσεις νά ἐπιτύχεις αὐτήν τή χάρη ;».

Ἀγαπητοί μου,

Στό κέντρο τῆς πίστεώς μας βρίσκεται τό γεγονός τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καί τό δόγμα περί τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν. «Ἐάν οἱ νεκροί δέν ἀνασταίνονται, οὔτε ὁ Χριστός ἀναστήθηκε. Καί ἄν ὁ Χριστός δέν ἀναστήθηκε, ματαία εἶναι ἡ πίστη σας», λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (Α΄ Κορ. 15,16-17).

Ἄς ἐγκολπωθοῦμε τήν πίστη στήν Ἀνάσταση, ὥστε μέ δύναμη καί ἐλπίδα νά σηκώνουμε τά λυπηρά τῆς ζωῆς, ἀποφεύγοντας τήν ἁμαρτία, προσδοκώντας τήν κοινή ἀνάσταση καί ζωήν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. ΑΜΗΝ.

Μετά τῶν Πασχαλίων Πατρικῶν ἡμῶν εὐχῶν

διάπυρος πρός τόν Ἀναστάντα Κύριον

εὐχέτης πάντων ὑμῶν

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο ΔΡΑΜΑΣ Π Α Υ Λ Ο Σ